

Proloog

1996, Porto – Demi Dumas

Ze staat voor het raam van de eenvoudige kamer die ze sinds een paar weken huurt. Hij ligt op de derde etage van een smal, verwaarloosd huis aan de *Cais da Ribeira* met – als ze haar gezicht tegen het glas aandrukt – zicht op de *Ponte Luis I*. Deze brug, die beide oevers van de Douro met elkaar verbindt en door een leerling van Eiffel is gemaakt, doet haar altijd denken aan Parijs. Misschien is ze daarom wel langer gebleven dan gepland en heeft het niets te maken met het feit dat ze haar moeder niet onder ogen durft te komen. Nog niet in elk geval.

In het restaurant op de begane grond hangen foto's ter herinnering aan het honderdjarig bestaan van de brug een jaar of tien geleden en bij het bekijken ervan voelde ze zo'n heimwee dat ze huilend naar boven is gevluht. Natuurlijk kan ze terug naar Parijs, maar wat dan? Toegeven dat ze ongepland zwanger is geworden? Misschien zelfs bekennen van wie? Dat gaat ze nooit doen. Gelukkig is haar moeder eraan gewend dat ze altijd op reis is, zodat het niet opvalt dat ze wegblijft, maar hoelang kan ze dat volhouden? De schaarse telefoongesprekken die ze hebben, staan inmiddels bol van de leugens en al vraagt Leona niet door, ze vermoedt ongetwijfeld dat er iets speelt.

Haar hand rust op haar buik die inmiddels zo bol is dat ze hem zelfs onder de wijdeste trui niet meer kan verbergen. Achtenhalve maand zwanger, ze weet het tot op de dag. Het was nooit haar bedoeling om met de man in kwestie in bed te belanden. Bijna vijftien jaar ouder, getrouwd en vader, maar op de een of andere manier werd ze als een magneet naar hem toe getrokken. Ze had het verlangen in zijn blik gezien dat haar had opgewonden, maar waarvan ze tegelijkertijd wist dat het niet echt om haar ging. Hij vond bij haar iets terug wat hij nooit gehad had en dat wist ze. Maar dat deed er op dat moment niet toe. Zijn verlangen, de bewondering, het verdreef de vreselijke beelden die ze bij ze droeg en het was ook niet zo dat ze nog maagd was. Overal ter wereld had ze het bed gedeeld met collega fotografen of militairen. Maar dat

was anders. Dat was om even een paar uur te kunnen ontsnappen aan de rauwe werkelijkheid, alles wat ze daar zagen te vergeten. Dit was ondanks het feit dat zij een soort plaatsvervangster was anders geweest. Heftiger, emotioneler. Maar ook onmogelijk en absoluut niet voor herhaling vatbaar.

Dat ze zwanger is geworden van die ene keer is wel een bizarre speling van het lot. Ze lijkt echt te veel op haar moeder. Die heeft haar nooit de naam van haar biologische vader willen noemen, enkel dat het eind jaren zestig nogal een wilde periode was geweest. Waarschijnlijk weet ze niet eens van wie ze zwanger is geraakt. Voor zover zij weet, heeft haar moeder noch in die tijd, noch later een langdurige relatie gehad. Er waren – en zijn nog steeds – altijd mannen in haar leven, maar nooit serieus.

Van jongs af aan heeft Leona er bij haar op gehamerd dat ze zelfstandig en onafhankelijk moet zijn en wat doet ze? Ze raakt zwanger, waardoor haar hele carrière in duigen dreigt te vallen. De laatste twee jaar is ze erin geslaagd naam te maken als fotojournalist in oorlogsgebied, als een van de weinige vrouwen. Een van haar foto's uit Rwanda heeft het zelfs tot de shortlist van de World Press Photo geschopt, wat haar naamsbekendheid aanzienlijk heeft vergroot, en nu zit ze met een dikke buik in Porto in plaats van rond te reizen op de Balkan waar op dit moment van alles gebeurt waar ze bij wil zijn.

Ze slaakt een kreet van frustratie en laat zich op het smalle bed zakken dat, op een tweedeurs kledingkast na, het enige is wat er in de kleine kamer staat. Ze heeft zelfs geen stoel, enkel een wastafel en een plafondlamp met vreselijk scherp wit licht.

Voor de zoveelste keer in de afgelopen maand vraagt ze zich af waarom ze hier is. En blijft. Ze kan naar haar moeder, naar huis, Parijs. Leona zal boos worden – terecht – maar ze zal haar nooit de deur wijzen. Portugal was een impulsieve beslissing toen het tot haar doordrong dat ze met haar duidelijk zichtbare zwangerschap niet langer in Joegoslavië kon blijven. Ze moest ergens heen om in alle rust te kunnen bevallen en ineens zat ze in Porto.

Ze loopt terug naar het raam en kijkt uit over de Douro. Ze weet nog steeds niet precies wat haar hierheen heeft gebracht. Waarschijnlijk de verhalen van haar baby's vader die af en toe vol melancholie – de Portugese *saudade* – over Portugal heeft verteld.

Haar ogen volgen een passerende *rabelo*, een houten boot die vroeger werd gebruikt om de portwijn vanuit de wijngaarden naar Porto te vervoeren, maar die tegenwoordig steeds vaker wordt ingezet om toeristen rond te varen. Vanaf het allereerste moment dat ze door de smalle straten liep, de *Torre dos Clérigos* passeerde en de blauwe *azulejos* in het *São Bento* station bekeek, voelt ze zich thuis in de stad. Het Portugees verstaat ze nauwelijks, maar gelukkig spreken veel mensen Frans, zodat ze zich prima verstaanbaar kan maken. Inmiddels lukt het haar zelfs de juiste uitspraak na te bootsen, al klinkt het in haar eigen oren nog steeds vreemd en onjuist. Het verschil met het Frans is enorm, vooral qua uitspraak, het lezen daarentegen gaat haar verrassend gemakkelijk af.

In de afgelopen weken is ze in bekoring geleid door de vele kronkelende steegjes, de smalle, hoge huizen...